

soud uvádí, na tak frekventovaném místě musil řidič silostroje věnovati pozornost jen prostoru před sebou, aby nezpůsobil nějaké neštěstí přejetím osob nebo srážku s jinými vozidly. Ani tu okolnost nelze pokládati za neopatrnost žalobce, že nezastavil vozidlo, když postřehl vlak a výstražné znamení strážníka P-a, poněvadž vůz na tu vzdálenost včas zastavit již nemohl, jak znalci bylo potvrzeno a odvolací soud sám zjišťuje. Nelze tedy shledávati spoluzavinění žalobce v žádném směru a bylo proto vyhověti dovolání a uznati, jak se stalo.

Čís. 7959.

Souhlasná rozhodnutí nižších soudů v otázce, zda k projednání sporu byl povolán senát či samosoudce, nelze napadati dovoláním.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1928, Rv II 474/27.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání, pokud uplatňovalo zmatečnost, jinak mu nevyhověl. V onom směru uvedl v

důvodech:

Dovolatelka vznesla již za řízení v první stolici námitku, že k projednání a rozhodnutí této sporné věci není povolán senát, nýbrž samosoudce krajského soudu. To však není otázkou příslušnosti, nýbrž otázkou řádného obsazení soudu (§ 60 j. n.). První soud rozřešil otázku v ten smysl, že k projednání a rozhodnutí sporné věci povolán jest senát, a usnesením odmítl námitku věcné nepříslušnosti. Toto usnesení napadla dovolatelka odvoláním, uplatnivši zmatečnost rozsudku z toho důvodu, že sporná věc měla býti projednána samosoudcem. Usnesením odvolacího soudu pojatým do rozsudku bylo odvolání vznesené pro zmatečnost zamítnuto, poněvadž odvolací soud rovněž byl toho názoru, že k projednání a rozhodnutí sporné věci byl povolán nikoliv samosoudce, nýbrž senát. Jsou tu tudíž v této otázce dvě shodná usnesení nižších soudů, a jest proto podle § 528 c. ř. s. vyloučeno toto usnesení dále napadati. V tomto směru musilo býti tudíž dovolání jako nepřipustné odmítnuto. Odmítnutí se nijak nepříčí plenárnímu rozhodnutí ze dne 30. prosince 1927 Pres. 227/27, sb. n. s. čís. 7671, neboť, jakž vyplývá z jeho odůvodnění, lze napadati dovoláním spolu s rozsudkem také veškerá usnesení odvolacího soudu, pokud není odporování jim podle zákona vyloučeno, jak v tomto případě.

Čís. 7960.

Bryčku ve větším hospodářství jest pokládati za nutnou, třebas ji hospodář používal jen k osobním vyjíždkám; jako taková jest příslušenstvím ve smyslu § 296 obč. zák.

Pozemková reforma.

Přídělce nabývá vlastnictví k přidělenému majetku pravoplatným, konečným přídělem i bez zápisu do pozemkové knihy; i dokud není příděl konečným, má se ohledně otázky příslušenství vše tak jako při plném vlastnictví.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1928, R I 282/28.)

V exekuci na svršky nabyvatele zbytkového statku navrhl dlužník, by některé ze zabavených věcí byly vyloučeny z exekuce, mimo jiné též bryčka. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud zamítl návrh ohledně bryčky, ježto dlužník nepotřebuje bryčky k obhospodařování, nýbrž pouze k osobní potřebě.

Nejvyšší soud obnovil ohledně bryčky usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud přehlédl, že bryčky užívá dlužník nejen k osobním vyjížděním do města, nýbrž i k dovážení nákupů domů a k dovážení mléka na stanici. Avšak, i kdyby jí užíval jen k osobním vyjížděním, musila by se pokládati za nutnou v hospodářství, neboť každé větší hospodářství vyžaduje časté pochůzky a tu, mají-li se konati pěšky, jest to ztráta času, kterou může býti mnoho promeškáno, racionelní vedení hospodářství vyžaduje tedy i rychlého komunikačního prostředku, zvláště v moderní době, která nedovoluje provozovati živnost zastaralým primitivním způsobem. Takovým rychlým, protože lehkým vozidlem jest však, když už tu není silostroje, aspoň bryčka, neboť zapřahati těžký hospodářský vůz, který není zařízen na poklus, bylo by nehospodářské. Jest tedy bryčka příslušenstvím podle § 296 obč. zák. a jest proto vejíti na námitky vymáhající strany, že dlužník není vlastníkem statku a že nevzdělal 66 korců orné půdy, neboť kdyby byly rozhodny, nemohla by se přes to bryčka vyloučiti z exekuce. Avšak námitky rozhodné nejsou. Přídělce nabývá vlastnictví, jak v rozhodnutí Rv I 783/27 čís. sb. 7862 podrobně provedeno, již pravoplatným konečným přídělem i bez zápisu do knih. Avšak i dokud není příděl konečný (§ 27 příd. zák.), má se ohledně otázky příslušenství vše tak jako při plném vlastnictví, neboť přídělce má aspoň vlastnickou držbu, která ve všech ohledech věcných i osobních, zejména tedy i v poměru k osobám třetím platí a váží zrovna tolik jako plné vlastnictví, a rozdíl je toliko v poměru přídělce k Státnímu pozemkovému úřadu, který však se třetích osob, zde vymáhajícího věřitele nijak nedotýká. To však, že dlužník nevzdělal většinu rolí, nemá se spornou otázkou nic činiti, protože to povahu příslušenství neruší. Zákon se ptá jen, zda věci je k řádnému hospodaření třeba, nikoli zda je dlužník pilný. Než, i je-li liknavý, bude věcí Státního pozemkového úřadu, by uvážil, co činiti; vymáhajícího věřitele se to ve sporné otázce netýče. Bylo tedy vyloučení bryčky obnoviti.